

Влѣзохме, разбира се, въ градината. Ей че мѣсто, наистина! Да съмъ богатъ, бихъ го купилъ, за да си построя къшкѣ, когато порастна. Царско мѣсто, ви казвамъ! Гледа цѣлиятъ заливъ. Вижда се далечъ на северъ Емине. Навѣрно, презъ тъмнитѣ нощи фарътъ тамъ, на Емине, свѣтва и гасне като видение. Виждатъ се отъ тукъ и Анхиало, и Созополъ. А фаръ има и въ Созополъ. Не, каква гледка ще е тукъ всѣка нощъ! И тази на среща хубава Странджа планина — тю-ю! Спуснала е тъмни лесове върху морето. . .

Но най-чудното нѣщо за мене бѣше островътъ току срещу Бургасъ. До тоя часъ островъ не бѣхъ виждалъ (де такова нѣщо въ Варна!) Викалъ се Св. Анастасия. Той е малъкъ и пакъ е величественъ: дигнали сж се надъ водитѣ грамади отъ скали и царуватъ надъ цѣлия заливъ. Ехъ дяволъ да го земе! Да си имашъ тамъ колибка, — па живѣй си далечъ отъ хората, пиши драми. . .

Не ще повѣрвате: писахме на болния Дося въ Варна и още до обѣдъ Бургасъ омръзна и на менъ, и на Стояна! Малъкъ градъ: ималъ едвамъ петъ хиляди жители. Ние го обходихме на единъ дѣхъ. Пъкъ и хората ни се нагледаха, та вече не излизаха отъ дюгянитѣ и кѣшитѣ си, когато ние минавахме. Прочее, защо да се шляемъ повече тука?

А напекоха се отъ слънцето и ония дѣскарници въ тоя, пази Боже, градъ, та той цѣлъ се размириша на стѣрготини. Не, наистина мене Бургасъ ми омръзна съвсемъ! (Откъде да се сѣтя тогава, че тия противни дѣскарници, въ сжщностъ, ще построятъ само за нѣколко десетилѣтия единъ отъ най-хубавитѣ наши окръжни градове, какъвто е Бургасъ сега!).